

THỰC HỮU VỀ VẤN ĐỀ: VIỆT NAM CÒN HAY HẾT CỘNG SẢN?

Tôn Thất Thiện

Hiện nay có một lập luận rất thịnh hành. Đó là: "Việt Nam nay hết cộng sản rồi, còn chi mà chống đối; thôi về giúp nước đi!" Lập luận này thịnh hành nhất trong giới "áp phe" -- là giới "chỉ làm ăn buôn bán" và "không làm chính trị" --, và một số người mà người Mỹ gọi là "professionals" -- người khoa bảng, muốn được liệt vào hàng ngũ trí thức, nhưng đồng thời, như những người làm "áp phe", lại nhấn mạnh rằng họ "chỉ là chuyên gia" và "không làm chính trị" --.

Những người "chỉ làm ăn buôn bán" và "chỉ là chuyên gia" không đặt vấn đề chính thể và chính quyền: chính thể nào cũng được, chính quyền nào cũng vậy. Họ không đòi hỏi gì cả, sẵn sàng chấp nhận bất cứ chế độ nào, kể cả chế độ cộng sản, miễn là họ được "làm ăn" hoặc "hành nghề". Đây là một điều rất hợp ý nhóm lãnh đạo ĐCSVN, và họ được vượt ve khuyến khích với lời ngon ngọt: hành động như vậy là "yêu nước" và "giúp nước".

Võ Văn Kiệt: võ dưa hấu

Người nói ngon nói ngọt, vượt ve người Việt hải ngoại, hô hào họ về xứ "giúp nước" để tỏ lòng "yêu nước" là ông Võ Văn Kiệt. Như tất cả các lãnh tụ cộng sản lão luyện, ông ta rất tin vào sự hữu hiệu của "tuyên vận" (tuyên truyền vận động -- agit-prop --), và ông ta là một tay lãnh nghề về ngành này. Ông ta đã trở tài nhân dịp Hội nghị Việt kiều được triệu tập tại Hà Nội ngày 8-2-1993. Tại hội nghị này, ông ta đã ca rất véo von bài ca "đoàn kết, hoà hợp dân tộc", "ý thức dân tộc và lòng yêu nước", "xoá bỏ mặc cảm, xoá bỏ hận thù, nhìn về tương lai", "vượt lên trên các sự khác biệt, kể cả sự khác nhau về chính kiến", "non sông Việt Nam là của mọi người Việt Nam", "hướng về Tổ quốc"....

Ngoài ra, trong hai năm qua, sau khi Liên-Xô sụp đổ và Nga khoá tù kết không chi viện cho Việt Nam Xã Hội Chủ Nghĩa nữa, ông ta lang bang khắp thế giới, đi đến những nước tư bản dư vốn muốn tìm môi trường đầu tư, và ca rất du dương bài ca "đổi mới", "mở cửa". Đi đâu ông ta cũng tươi cười, vui vẻ, cởi mở. *Very open, very relaxed! Très ouvert, très détendu!* Do đó, ông ta được các giới kinh doanh và báo chí ngoại quốc coi như thuộc "phe cải cách" bị "phe bảo thủ" ghét và muốn loại ra khỏi Chính Trị Bộ ĐCSVN. Và họ hô hào yểm trợ, giúp đỡ, và bảo vệ ông ta để ông ta tiếp tục được ngồi ở chức vụ thủ tướng để duy trì ổn định chính trị và đường lối "cải cách".

Đều hô hào trên đây có vẻ rất hữu lý và đáng gây cảm động! Nhưng, như ta sẽ thấy ở đoạn sau, người ngoại quốc và những người Việt dễ tin đâu có hiểu rằng ông Võ Văn Kiệt chỉ là cái vỏ của trái dưa hấu cộng sản. Xanh tươi, đẹp đẽ, và hấp dẫn lắm! Nhưng đó chỉ là cái vỏ. Còn cái ruột thì lại khác hẳn! Nó đỏ lòi! Phải mổ trái dưa ra nhìn thì mới thấy như vậy. Tiêu biểu cho cái ruột đó là ngài Đỗ Mười. Ông này cũng là người cộng sản lão luyện, nên không thua gì ông Võ Văn Kiệt về thủ đoạn tuyên vận. Chỉ có khác ở một điểm. Đó là ông ta xử dụng tài tuyên vận trong giới cán bộ đảng viên thay vì dư luận không cộng sản hay chống cộng sản ở ngoài nước. Và ông ta nói ngược lại những gì mà ông Kiệt nói! Nếu đối ngoại, với người ngoài ông Kiệt nói "chúng tôi xanh" thì trong nội

bộ, với cán bộ và đảng viên thì ông Mười nói "chúng ta đờ". Một đảng là **chúng tôi**, một đảng là **chúng ta**. Trong tiếng Việt, "chúng tôi" và "chúng ta" khác nhau to!

Đỗ Mười: ruột dưa hấu

Xấp xỉ một năm sau khi ông Võ Văn Kiệt triệu tập Việt kiều để tuyên vận (8/2/1993) về đường lối "cởi mở" của ĐCSVN thì Ban Bí Thư ĐCSVN triệu tập hội nghị cán bộ (ngày 3/3/1994) để nghe ông Đỗ Mười giải thích về đường lối của Đảng đã được quyết định tại Hội nghị VII và những nghị quyết của Trung Ương Đảng tiếp theo đó để tránh những sai lầm có thể xảy ra trong hàng ngũ Đảng sau khi Hoa Kỳ bỏ cấm vận. Sai lầm đó là thực sự nghĩ rằng chế độ xã hội chủ nghĩa (cộng sản) không còn thích hợp nữa.

Ông tổng bí thư Đỗ Mười nhấn mạnh: để đánh giá tình hình cũng như để có thái độ xử lý đúng đắn các tình huống "trước hết phải đứng vững **trên quan điểm giai cấp và đấu tranh giai cấp**". Ông ta nói đây là "vấn đề lớn" và "**phải có quan điểm vững vàng về giai cấp và đấu tranh giai cấp** thì việc đánh giá tình hình mới chính xác...." Ông ta nói: "Chúng ta **đang tiếp tục vận dụng và phát triển học thuyết Mác-Lê-nin** và tư tưởng Hồ Chí Minh thích hợp với điều kiện mới...." (*tác giả nhấn mạnh*)

Về chính trị thì ông Đỗ Mười nhắc lại quan điểm đã được Đại Hội VII và VII-B ấn định: nhất quyết không chấp nhận đa nguyên đa đảng. Điều này ai cũng biết rõ rồi, nên không cần bàn đến ở đây.

Điều cần ghi chú là giải thích về nội dung các biện pháp kinh tế tư bản của ĐCSVN, mà mục đích **thực sự** được rất ít người hiểu, nhất là trong các giới kinh doanh và báo chí ở ngoại quốc, kể cả trong giới Việt kiều. Các giới này thường được đọc báo chí ngoại quốc và nghe một số người đi Việt Nam về nói rằng Việt Nam hiện nay đang "go down the capitalist road" -- đang chuyển rờ rệt sang con đường tư bản --, và Việt Nam "nay hết cộng sản rồi". Chính những cán bộ cộng sản, kể cả cán bộ gác, cũng nói như vậy. Điển hình là ông Võ Văn Kiệt, trong bài diễn văn đọc tại hội nghị Việt kiều nói trên, không đề cập gì đến chủ nghĩa cộng sản cả!

Nhưng trong nội bộ ông Đỗ Mười đã nói gì? Về kinh tế nhiều thành phần, một chính sách làm cho nhiều người hý hửng vì tưởng rằng "cộng sản đã bỏ chủ nghĩa xã hội", ông ta nói: "chúng ta....**sử dụng tư bản** và các hình thức kinh tế tư bản chủ nghĩa **để xây dựng chủ nghĩa xã hội**" và "rõ ràng là **việc sử dụng các thành phần kinh tế** là nhằm phát huy cao độ sức mạnh bên trong của cả nước, kết hợp với tận dụng sức mạnh bên ngoài...**không phải đi theo con đường tư bản**....chúng ta phải thực hiện tư tưởng của Lê-nin....**dùng hình thức tư bản và dùng tư bản để xây dựng chủ nghĩa xã hội**." Ông ta nhắc lại: "**Ngày nay cuộc đấu tranh giai cấp vẫn tồn tại và tiếp tục tồn tại**. Cuộc đấu tranh **ai thắng ai... đang diễn ra**, nhưng đây là cuộc đấu tranh trong hoàn cảnh mới." (*tác giả nhấn mạnh*) Và ông ta kết thúc với một câu đầy ý nghĩa: "Trong nội bộ, phải nói hết tính chất phức tạp của tình hình, còn bên ngoài thì ta phải nắm vững đường lối để làm ăn, phải có quan điểm giai cấp cho vững, nhưng không cần nói gay gắt ồn ào".

Có gì rõ ràng hơn lời nói trên của ông Tổng bí thư của ĐCSVN? Nó nói lên một cách rất hùng hồn sự thật về những lời đường mật của ông Võ Văn Kiệt và những lời tuyên bố của các cán bộ cộng sản khác. Trong nội bộ thì nói đỏ, nhưng bên ngoài thì lại nói xanh!

CS VN là trái dưa hấu: ngoài xanh trong đỏ

Sự thật rất giản dị, nếu ta luôn luôn nhớ bản chất của cộng sản, và đặc biệt của cộng sản Việt Nam là gì. Nó là một trái dưa hấu, ngoài xanh trong đỏ. Nó là một tập đoàn áp dụng triệt để nguyên tắc: Đảng lãnh đạo tập thể. Tất cả những quyết định của Đảng, đặc biệt là về đường lối chính sách -- về chiến lược cũng như chiến thuật -- phải là quyết định **của toàn thể** Chính Trị Bộ, và không có người nào trong cơ quan này có quyền có quan điểm riêng. Theo kỷ luật sắt của cộng sản bôn-sê-vích, một khi Chính Trị Bộ đã quyết định thì tất cả 15 ủy viên đều đồng ý và triệt để thi hành, không được lệch lạc một tí tí nào cả.

Như vậy rõ ràng là không có chuyện Võ Văn Kiệt thuộc phái cải cách và xé lẻ đi con đường phóng khoáng, trong khi Đỗ Mười thuộc phái bảo thủ và chống lại cải cách. Sự thật là trong Chính Trị Bộ quyết định một chính sách thả khói mù và giao cho Võ Văn Kiệt thi hành để lôi cuốn những người dễ tin, và dùng họ để vô hiệu hoá một phần nào những phần tử chống đối. Đồng thời, Chính Trị Bộ quyết định rằng về bản chất và về chiến lược không thay đổi đường lối "tiến nhanh tiến mạnh lên chủ nghĩa xã hội", và giao cho Đỗ Mười nhiệm vụ khuyến cáo toàn thể đảng viên phải bám sát đường lối đấu tranh giai cấp và tiếp tục nỗ lực đấu tranh "ai thắng ai", n.l., cho đến khi nào tiêu diệt được chủ nghĩa tư bản trên toàn thế giới. Bắt đầu tất nhiên là phải ở Việt Nam. Ai có vốn muốn thực sự đầu tư, n.l., làm ăn lâu dài, ở Việt Nam xã hội chủ nghĩa nên ghi kỹ những điều trên đây!

Bị lừa hoại: 1945, 1960, 1992

Một điều đáng gây ngạc nhiên là tại sao rất nhiều người, trong đó có trí thức, cứ bị lừa hoại. Những năm 1945-1946 ĐCSVN, mang danh hiệu Việt Minh, đã dùng những chiêu bài "cứu quốc", "tranh đấu dành độc lập" để lôi kéo dân Việt Nam vào một cuộc tranh đấu mà mục đích **thực sự** là dành và củng cố quyền lực cho ĐCSVN. Sau năm 1950, khi Đảng đã chắc ăn rồi mới buông mặt nạ với sự xuất hiện của Đảng Lao Động và phát động đấu tố cải cách ruộng đất và "cải tạo xã hội chủ nghĩa". Khi đó, ai bất bình và có muốn chống đối thì cũng đã chậm rồi, không làm gì được nữa.

Đến năm 1960 ĐCSVN lại phát động đấu tranh với chiêu bài "hoà bình" và "Miền Nam độc lập và trung lập", và rất đông người Miền Nam, đặc biệt là tư sản và trí thức, hoặc công khai hoặc ngấm ngầm ủng hộ Mặt Trận Giải Phóng Miền Nam, một tổ chức mà sau 1975 mới rõ ràng là bù nhìn của ĐCSVN ở Hà Nội. Nhưng lúc đó thì cũng đã trễ rồi. ĐCSVN lập tức phát động chiến dịch cấp tốc "cải tạo xã hội chủ nghĩa" Miền Nam theo Miền Bắc (nhiệm vụ này trao cho Đỗ Mười), giải tán MTGPMN "nay không cần thiết nữa", và (Lê Duẩn và Phạm Văn Đồng) lớn tiếng tuyên bố "yêu nước là yêu xã hội chủ nghĩa". Danh xưng của quốc gia đổi thành Cộng Hoà Xã Hội Việt Nam thay vì Việt Nam Dân Chủ Cộng Hoà và danh xưng của Đảng đổi ra Đảng Cộng Sản Việt Nam thay vì Đảng Lao Động Việt Nam. Mọi sự đều rõ ràng. Hết cần dấu diếm, mang mặt nạ nữa, vì không còn sợ ai làm gì mình được nữa.

Năm 1992, ĐCSVN lại thảo một hiến pháp mới để "biên chế hoá" (định chế hoá) độc quyền và toàn quyền của Đảng. Theo điều 4 của Hiến Pháp 1992 Đảng tự phong là "lực lượng lãnh đạo Nhà nước và xã hội". Theo điều 6, Quốc Hội và tất cả các cơ quan của Nhà nước "đều tổ chức và hoạt động theo nguyên tắc tập trung dân chủ", n.l., chiếu điều 4, theo mệnh lệnh của ĐCSVN, hay đúng hơn, của Chính Trị Bộ. Và theo điều 13, ai chống lại xã hội chủ nghĩa đều "bị nghiêm trị theo pháp luật" (do Đảng thảo ra và Quốc Hội thông qua, theo lệnh của Đảng).

Kết luận: mắc lừa mãi hay sao?

Lãnh đạo ĐCSVN chỉ chuyên môn lừa gạt dân lương thiện nhưng thiếu ý thức chính trị và quá dễ tin. Nhưng nay sự thực đã quá rõ ràng, và không ai chối cãi được. Vậy thì, tại sao cứ nhắm mắt bịt tai để cộng sản lường gạt mãi? Những người có nhiều thiện chí, thực lòng yêu nước, phải đòi quyền phục vụ xứ sở và dân tộc **thực sự**, thay vì đem trí, đem lực, đem của phục vụ cho một chế độ đang chặn đường tiến của xứ sở, không cho nước Việt Nam được phát triển, không cho dân Việt Nam được sống thoải mái như những dân tộc khác, nhất là những dân tộc láng giềng trong vùng Đông Nam Á.

Ottawa

20-7-1994